

Prædiken trinitatis søndag 26.5. 2024 kl.10.00

Salmer: 11, 367, 290, præd, 873, altergang, 403

Evangelium: Mattæus 28, 16-20

De her ord, dem kender vi så godt!

Vi hører dem ved dåb. Og vi er så vant til at høre dem i dén sammenhæng, så det næsten ikke er til at høre dem uden, at vi straks sætter dem i forbindelse med barnedåb og voksendåb. Men det skal vi prøve i dag.

Vi kalder også det her stykke for missionsbefalingen, og derfor er det næsten heller ikke til at fravryste denne fortælling fra det, der dukker op, når vi tænker befaling og mission.

Men! der ligger en ydmyghed i det, som Mattæus fortæller og i måden han gør det på, og det vil jeg gerne trække frem i dag. For så får vi lidt anderledes billeder på, hvad mission kunne være og hvad kirke er: dét at være i tjeneste for andre.

Jeg vil gøre det ved at vise nogle steder i den lille tekst, som vi er blevet vant til at oversætte på én måde, men som lige så godt ku' oversættes med nogen andre ord. Og hvis/når vi gør det, så åbner der sig nogle andre perspektiver.

Så nu nørder jeg lidt, men kun for at sætte jeres tanker på langfart.

Det første er *begyndelsen* på vores fortælling. Der kunne vi lige så godt sige sådan: ”De 11 disciple gik til Galilæa til det bjerg, hvor Jesus havde sat dem stævne. Og da de så ham, faldt de på knæ, i tilbedelse, og de kom i tvivl, for de vidste ikke, hvad de skulle tro. Jesus

gik så hen til dem og sagde: Jeg har fået overdraget al myndighed i himlen og på jorden,” og så fortsætter det, -som vi hørte.

Det med at de 11 falder på knæ, altså helt konkret ikke kan holde sig oprejst, det går tabt, hvis vi bare sige: ”og de tilbad ham.” De er på knæ, - og det kan være af undren, af forundring, af tilbedelse, af ærefrygt og måske af frygt, for hvad skal de tro?

Vi er efter påske, så det er den opstandne Kristus, de ser. Som et syn, måske.

Kvinderne havde været ved den tomme grav og fået at vide, at de skulle sige til de andre disciple, at de skulle vende tilbage til Galilæa, og dér ville han møde dem.

Så derfor er de her. Men hvad de skulle møde og hvordan, -det vidste de ingenting om! Heller ikke hvorfor! De havde kun et løfte at gå på.

Og så, her på et bjerg, så viser han sig for dem.

Og de falder på knæ.

De tøver også, kommer i tvivl, for hvad er det, de ser?

I vores nuværende oversættelse står der på dansk: ”men *nogle af dem* tvivlede”; det med, at det er ”nogle af dem”, det er en fuldstændig forkert oversættelse, for der står bare: ”men de kom i tvivl” eller ”de nølede, de tøvede.” Og det var alle 11, der gjorde det.

Måske har vi set billeder af det her, af Jesus, der står i hvide klæder med de 11 disciple omkring sig, med ivrige ansigter, og så peger Jesus ud over jorden og siger: gå ud.

Men det var måske slet ikke sådan.

Måske lå de der, på knæ, og måske havde de bøjet deres ansigter mod jorden af angst, eller overvældelse. Måske tænkte de: ”det her er jo som da Moses blev standset ved den brændende tornebusk og fik en opgave. Han stod på hellig grund og måtte ikke se guds ansigt, og skulle tage sandalerne af. Han vidste hverken ud eller ind. Her ligger vi, -er det hellig grund? Er det en opgave, vi får? Og kan vi leve op til den? Og med hvilken myndighed skal vi tage herfra? Hvad for et løfte får vi, som vi kan tage med herfra? Og leve på?”

Sådan ku’ det også se ud, -og så ligner det måske noget, vi kender. *Vi genkender måske* det med at få en opgave, og at blive kaldt på. Men ikke altid at vide, om man ser rigtigt eller det bare er indbildning. OG ikke helt at vide, om den opgave, som jeg synes kalder på mig, er det nu for min egen skyld? -for mit selvværds skyld? *Eller* er det for et andet menneskes skyld? En, der har brug for det? *Eller* er det for guds skyld? Altså noget der bygger videre på den kærlighed, som gud vil kendes på?

Vi ved, hvor fristende, det er at gøre vores egne ønsker til guds plan med os. Og det kendte de første disciple selvfølgelig også. Så det er et tema, som Mattæus vender tilbage til mange gange i sit evangelium. Og her til sidst i sit evangelium så viser han det ved at fortælle om disciple, der kan komme i tvivl, samtidig med at de får en opgave.

Han er ved at overdrage sin arv til dem. De får ingen magtbeføjelser, og ingen ydre pragt og magt til at argumentere med.

Nu skal de til at give det videre, som de har set og hørt fra ham.

Han giver dem den myndighed, som han selv havde fået: ”mig er givet al myndighed i himmel og på jord”. Den kan altså deles.

Det er en myndighed, men *ikke* en magt, sådan som vi plejer at forstå ordet magt. Og derfor er det meget mærkeligt, at det ord, som alle andre steder bliver oversat til ordet ’myndighed’, lige netop her bliver oversat til ordet ’magt’.

Nej, der er ikke nogen magt over det her, for der er ikke meget magt over at blive korsfæstet; -og det her møde sker jo efter hans opstandelse.

Der er en myndighed, og den stammer fra opstandelsen; det at menneskers ondskab ikke kan slå guds ord ihjel.

Det næste jeg vil trække frem, for at give lidt nye perspektiver, det er det med, at de skal gå ud og gøre ALLE til disciple.

Uhh, tænker vi, kan man tillade sig at mosle ind over andres kulturer og andres tro?

Og sådan tænker vi selvfølgelig, med det vi ved fra historien.

Men hvis vi prøver at forestille os *den sammenhæng, som Mattæus fortæller ind i, så er der noget helt andet på færde*. For dengang var man vant til, at gud hørte hjemme på et bestemt sted, i et bestemt land, hos en bestemt klan. Der var husguder, der var klanguder, der var folkeguder.

Og det er den guds-tro, som Jesus gør op med! Han nedbryder det kendte skel mellem, at nogen er det udvalgte folk og andre er hedninger, som gud ikke vil kendes ved. Så når han siger, at de skal gå ud i hele verden og gøre alle til hans disciple, så er det for at alle skal have mulighed for at høre og se, hvad guds nåde er. Det skal de ikke holde for sig selv. De skal fortælle og vise, hvordan guds barmhjertighed og velsignelse er for alle mennesker.

Det sidste jeg vil trække frem i dag, det er ordene ”i faderens, sønnens og helligåndens navn”.

Vi kender jo udtrykket ”i kongens navn”, f.x. når politiet anholdt en, -og det betød, at de gjorde det på landets vegne, med loven i hånden.

Men her hos Mattæus betyder det noget andet. For på hans tid betød det at gøre noget i en andens navn, at ”sætte det på en andens regning”. Denne ville så betale. Så disciplene kan altså sætte det på guds regning, det, de skal ud og gøre.

Ligesom vi kan sætte det på guds regning, det vi bringer videre af vores tillid og tro.

Det er ikke et garantibevis, det er en bøn.

For hvis de - og vi - gør noget, som ikke ligger indenfor det, som gud vil kendes på, - ja, så betaler gud ikke. Så må vi selv tage konsekvenserne, - og ikke give gud skylden.

Men beder vi om, at noget må ske i guds navn, så betyder det, at vi kan sætte det på guds regning. Og er

det noget, som bygger med på guds kærlighed til verden, så skal vi ikke spekulere over regningen.

Ingen kvaler, Far betaler.

Døber vi ”i faderens, sønnens og helligåndens navn”, så er den døbte sat på guds regning. Og hvad så andre tænker om det, -måske om den døbtes tro og adfærd, ja, det er en sag mellem gud og den døbte.

”I Faderens, Sønnens og helligåndens navn”, det er en bøn.

Og den bærer et løfte i sig: At gud er med os alle dage. Amen.